

lékfolyó vizét gyűjti magába, mi is előbb szűkebb „hazánk” területén néztünk körül.

Első utunk a Művelődési Házba vitt, ahol lélekhez szóló tájékoztató szavak kíséretében tekinthettük meg azt a fotókiállítást, mely dr. Gergely Istvánné és Varga János Tárnokon és környékén készített fotóiból nyújtott válogatást. Jó volt látni, ahogy a gyerekek ráismertek a képek alapján szülőfalujuk egy-egy jellegzetes és gyönyörűségeire. A képek hatását fokozták a fotók melletti versidézetek, melyek Lepsényi Katalin segítségével kerültek elénk.

Mintegy kétszáz kilométeres utazás következett, melyet csak a történelmi emlékhelyeken tett látogatásunk szakította meg. Megfordultunk Gyöngyösön, Kál-Kápolnán.

Szilvásváradra érve első utunk az Istállóskői-barlanghoz vitt, majd a Szalajka-völgy természeti szépségeit csodáltuk meg. Az idei esős tavasz után a mésztufa gáton alázuhanó vízesés felejthetetlen látványt nyújtott. Az erdő tobzódott a zöld szín ezernyi árnyalatában, a növények dúsan hajtottak mindenfelé. Megnéztük az erdei munkások életét és tevékenységét bemutató kiállítást is. No meg a vízben ezerszám ficszándó pisztrángokat!

A lenyugvó nap utolsó sugarainál értünk szálláshelyünkre, ahol már vacsorával vártak bennünket. Vacsora után levezetésként még egy kis mozgásos játék következett, aztán aludni tértünk.

Második napunk bővelkedett az izgalmakban, hiszen délelőtt a gyerekek tájékozódási túraversenyen vettek részt. Térképvázlat és tájoló segítségével kellett eljutniuk a célállomásra a számukra teljesen idegen helyszínen. Minden csapat kiválóan dolgozott. Keverés nélkül értünk fel Dédes romvárához. A fantasztikus természeti környezetben elfogyasztott ebéd után – lábunk előtt hevert a Bükk jelentős része – akár

pihenhettünk volna, ha az a volna ott nem lett volna ...!

Ahogy körülnéztünk, megláttuk, hogy mögöttünk fekete felhők borítják az eget. Futóversenyünket az eső nyerte, s bizony, aki nem tartotta be a turista egyszereget – miszerint nincs rossz túraidő, csak rosszul öltözött turista –, s nem hozott magával esőkabátot, az jól megázott.

Délután – míg az eső alábbhagyott – került megrendezésre az elméleti verseny. Bizony szükség volt a csoport összes tagjának a munkájára, hiszen széleskörű ismeretrendszerből kellett számot adniuk: környezetvédelem, tájékozódási és elsősegély-nyújtási ismeretek.

Amint az eső elállt, újra útnak eredtünk. Most a Bükk-fennsík bánkúti részét jártuk be némi számháborúval vegyítve. Éjszakai tájékozódási túránkat elmosta a vihar, ezért játékos versenyekkel múltattuk az időt, mely a fiúk diadalát hozta. Egy kissé felborzolta a kedélyeket egy róka megérkezése. Távozása után többen hajnalig lesték, vajon visszatér-e.

Utolsó napunk a tájegység kultúrtörténeti feltérképezését szolgálta. Bélapátfalván a ciszterci apátság román stílusú épületétől néztük csodálkozó tekintettel, hogy mire képes az ember természetátalakító munkájában. A hatalmas kőfejtés mintha az óriások birodalmából származott volna. Idő híján csupán az elhatározásunk született meg: ide még visszatérünk, s gyalogtúrával bejárjuk a kőfejtő–Szarvaskő útvonalat.

Eger felé utaztunkban minden településen a templomokból búzával kilépő embereket láttunk. Kiderült, hogy a búzaszentelés napja volt épp.

Egri városismereti portyánk a belvárosra és a várra korlátozódott. Különösen a hatodik osztályosokat ragadta meg a vár kiállítása és élményszerű bemutatása, mivel ők idén ismerték meg az Egri csillagok című regényt.

Példamutató és jól kamatozódó a múzeumi kiállítások élménypedagógiával való összekapcsolása, mert így a látogatók maradandóbb élményekhez jutnak.

Gárdonyi Géza sírjánál tett látogatásunk után a történelmi játékokat próbálták ki a gyerekek, bizonyítva, hogy a magyar lóra termett.

A három nap élményei mellett jól megfért a tevékenység közbeni tanulás, a turisztikai ismeretek komoly és játékos használata. Remélem, hogy mindez jól szolgálja majd a júniusi szereplésünket a Természetjáró Gyerekek Országos Találkozóján, melyet idén a Bükkben fognak megrendezni.

Programunk támogatója volt a Wesselényi Miklós Sport Közalapítvány és Tárnok Nagyközség Önkormányzata. Köszönet érte.

Akkor indulj hát, mától nincs határ!

Lassan öt hónapja, hogy úttörőcsapatunk tagjai: Faragó Gábor, Gonda Norbert, Gulácsik Hedvig, Nyilas Árpád és Mészáros Virág jelentkeztek a Magyar Úttörők Szövetsége által meghirdetett Irány az Unió! című országos játékra, melyre több mint kettőszáz csapat nevezett.

Három levelezős fordulóban kellett számot adniuk a gyerekeknek az unióval kapcsolatos ismereteikről, bizonyítaniuk ötletességüket, talpraesettségüket, magyarságukat. A mieink összesített eredményük alapján meghívást kaptak a regionális döntőre, ahol térségünk 10 legjobb csapata mérkőzik majd az országos döntőbe jutásért.

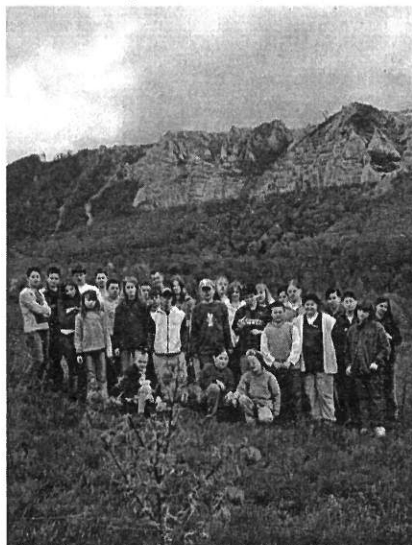
Az utolsó forduló egyik feladatáért interjút kellett készíteniük. Íme munkájuk eredménye.

Tárnok nagyközség polgármesterével, dr. Gergely Istvánnal arról beszélgettünk, hogy a 2004. május 1-jei

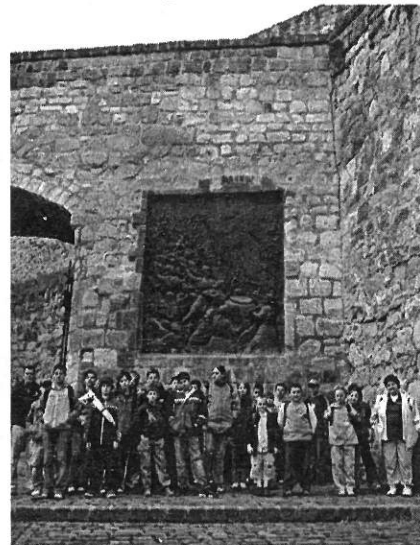
Csapatunk Dédes várához érkezett

A bélapátfalvi kőbánya tövében

Eger vára előtt

EU-csatlakozásunk milyen változásokat hozhat Magyarország polgárai és elsősorban a tanulóifjúság számára.

Tisztelt Polgármester Úr!

Üdvözlöm Önt. Úttörőcsapatunk bevezetett az „Irány az Unió!” vetélkedőre. Csapatunk az eddigi fordulókban szép eredményt ért el.

A harmadik forduló egyik feladata: „Mit vár az EU-csatlakozástól?” témájú interjú készítése egy általunk nagyra tartott egyéniséggel. Tisztelt Polgármester Úr, mi Önt választottuk. Ha felkészült, kezdhetjük a beszélgetést.

– Köszönöm a lehetőséget. Magyarország EU csatlakozását egyesek túlzott elvárásokkal, mások talán borúlátóan várják. A csatlakozással az ország is és minden polgára is új lehetőségekhez jut. Ezeknek a lehetőségeknek a hasznosításához a társadalom egészének összefogására van szükség, mivel csak azok tudnak továbblépni, akik akarnak és képesek alkalmazkodni. Számotokra ezt a tanulás, a tudás megszerzése jelenti. Ahhoz, hogy az EU polgáraival kapcsolatot tudjatok kialakítani, nyelveket is kell tanulnotok.

– A csatlakozás hatása hosszabb távon várható. Ön szerint vannak-e olyan változások, amelyek a csatlakozás után azonnal éreztetik hatásukat?

– Természetesen vannak olyan előírások és megállapodások, amelyek a csatlakozáskor életbe lépnek. Ilyen, pl. az EU-tagországok közötti határátlépés leegyszerűsítése, a vámok eltörlése. Már ösztön lehetséges bármely tagországban azonos feltételekkel továbbtanulni, persze ehhez nyelvtudás szükséges.

– Az EU előírásai szigorúak. Számíthatunk-e az EU pénzügyi támogatására, pl. a kórházak korszerűsítéséhez?

– Igen, kaphatunk támogatást az EU-tól, de ezt ésszerűen kell felhasználnunk. Nem lehet minden faluban kórház, laboratórium, elegendő körzetként egy-egy korszerű, jól felszerelt kórház.

– Ön szerint a lakosság elég felkészülten várja a csatlakozást?

– A fiatalokhoz közelebb áll az EU, hiszen az ő jobb és könnyebb jövőjükről van szó. Ezért ők nagyobb figyelemmel kísérik csatlakozásunkat.

– Iskolánk életét hogyan érinti a csatlakozás a közeljövőben? Milyené válik 20 év múlva a diákok élete?

– Nem kell 20 évet várni az oktatás feltételeinek javítására. Az iskoláztatás fontos feladat, hiszen a holnap embereiről van szó. Minél több képzett, sőt jól képzett fiatalra van szükség. Mi is számíthatunk az EU támogatására, községünk is előkészített egy pályázatot az iskolánk bővítésére és korszerűsítésére.

– Félő-e, hogy a tehetséges fiatalok zöme a fejlettebb országokban fogja kamatoztatni tudását?

– Már hangsúlyoztam, milyen lényeges a tudás megszerzése. Azok, akik rendelkeznek megfelelő tudással és nyelvtudással, azok számára lehetséges, hogy fejlettebb országokban szerezzenek további tapasztalatot, fejlesszék ismereteiket, és természetesen az is, hogy megismerjék a tagországok kultúrájának sokszínűségét. Szerintem a fiataloknak ezt a lehetőséget ki kell használni. Családalapításra a magyar embert a szíve, a hazai ízek, tájak hazavonzzák. Ezek a szakemberek hazatérve a külföldön szerzett tapasztalataikkal gazdagíthatják, építhetik országunkat.

– Elég sok iskolatársam van, akik a létminimumon küszködnek. Vajon az ő sorsuk mikor és hogyan fog megváltozni?

– Az EU csak lehetőségeket biztosít mindazok számára, akik tenni akarnak sorsuk jobbra fordulásáért. Számukra a csatlakozás után fokozatosan mind több lehetőségük lesz, hogy tisztességes munkájukból normális életkörülményeket biztosítsanak családjuknak. Természetesen az egész társadalom összefogására szükség van ahhoz, hogy segítsük őket felzárkózásukban.

– Nehéz lesz magyarnak megmaradni?

– Nem, hiszen az EU-ban jelenleg is sok nemzet él, amelyek tiszteltben tartják egymást és kultúráikat.

– Tehát karácsonykor anyukám készíthet mákos gubát?

– Természetesen. Az ezzel kapcsolatos híresztelések csak az újságoknak adtak témát.

– Polgármester Úr! Megtiszteltetés számunkra, hogy eljött közénk. Köszönjük szépen a beszélgetést.

Nyilas Árpád

Időjárás-jelentés a prédikálószelekről 2004. május 2.

Tavaszi túráink különleges állomása volt ez a nap. Nem azért, mert itt is a gyermekcsoportok vezetésével jutottunk el Dömösről a Vadálló-kövek érintésével a Prédikálószelekig, hanem azért, mert olyan időjárási körülmények között tettük meg utunkat, amelyet közel ötven évem alatt soha nem láttam.

Induláskor szépen sütött a nap, s a nehéz terepen felfelé haladva többször is megálltunk gyönyörködni. Hol egy nünüke, hol egy szarvasbogár, vagy épp egy különleges szikla készített nézelődésre bennünket.

A Vadálló-kövek meghódítói

A csúcsra érve a napkúráló gyíkok átadták a helyüket, mi pedig élveztük, hogy alattunk a Dunakanyar pompás látványa. Beszélgettünk, ebédeltünk, s már épp az induláson gondolkodtunk, amikor egy pillanat alatt elért a vihar. Égzengés, hatalmas esőcseppek, fekete felhők ... Gyors öltözés után nyakunk közé szedtük a lábunkat. Ám egyszerre a zápor jégesőre fordult! Néhány frissen nyírt frizurán csak úgy kopogott a jég. Aztán néhány perc múlva elállt az eső.

Jót derültünk kalandunkon, s folytattuk utunkat. Korai volt az örömről, mert leereszkedésünk közben még négyszer kapott el bennünket a jégeső. A szakadó eső közben kisütött a nap, s felejthetetlen színeket varázsolt a bükös fái közé. Szivárvány feszült utunkon keresztül, míg a hegycsúcsok nagy melegben már kezdték visszaadni párájukat, vígan „pipáltak”.

Surrogó hangra lettünk figyelmesek, s egyszerre a felázott talajon szilajon vágató víz magával sodorta az eróziós talaj egy részét. Fantasztikus és félelmetes látvány volt. Csak most döbrentünk rá, hogy mit jelenthetett az előző este a híradóban mutatott települések lakói számára, mikor a felhőszakadás következtében sárral borított lakásuk.

Aztán leértünk a hegyről. Szerencsére egy megcsúszást kivéve senkivel sem történt baj. S jó volt azt látni, ahogy egymásnak segítőkészek voltak a gyerekek, ha valamelyikük nehezebben haladt. Kicsavar-tuk ruháinkat, akinek volt száraz ruhája, az átöltözött. Aztán irány a Visegrádon lévő borbély! Felhőtlen játékunknak az vetett véget, hogy ideje volt hazaindulni. Ekkor még nem tudtuk, hogy Tárnokra érve újabb égi áldás vár ránk, mely a közséi majális résztvevői mellett nekünk is tartogat egy kis öntözést.

S hogy milyen egy bakancsos gyerek? Másnap mindenki a kalandjait mesélte a többieknek, akik talán még irigykedtek is egy kicsit, hogy lemaradtak erről az eseménydús túráról.

Kép: Várhelyi Miklós

Szöveg: Várhelyi Mária és Miklós